

Dosarul nr. 2ra-108/22
2-20155834-01-2ra-26012022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. L. Bagrin)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Panov, I.Țurcan, L. Pruteanu)

ÎNCHEIERE

02 martie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Maria Arnaut, reprezentată de avocatul Alexandrina Ciobanu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Maria Arnaut împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenienți accesorii executorul judecătoresc Marcel Mușet și Lilia Brașovschi cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 28 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, corectată prin încheierea din 30 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 08 decembrie 2020, prin intermediul poștei (Vol.I, f.d. 25-26), Maria Arnaut, reprezentată de avocatul stagiar Alexandrina Ciobanu, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenienți accesorii executorul judecătoresc Marcel Mușet și Lilia Brașovschi, solicitând constatarea că, prin neexecutarea hotărârii din 04 noiembrie 2013 a Judecătoriei Sîngerei în perioada 10 decembrie 2013 - 03 decembrie 2020, Republica Moldova i-a încălcat dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova și Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova, a prejudiciului moral cauzat prin încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești în sumă de 60000 lei și a sumei de 2500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că, Judecătoria Sîngerei a emis la data de 04 noiembrie 2013, o hotărâre, ca urmare a examinării litigiului dintre părți, prin care a încasat de la Lilia Brașovschi în beneficiul Mariei Arnaut datoria în mărime de 2000 euro, dobânda de întârziere în mărime de 280 de euro, precum și cheltuielile de judecată constituite din taxa de stat în sumă de 1083, 58 de lei și cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 4000 de lei. Hotărârea a devenit definitivă la 04 decembrie 2013 și rezervându-și dreptul la executare, la data de 10 decembrie 2013 a prezentat biroului executorului judecătoresc Marcel Mușet documentul executoriu nr. 2-616/13.

La data de 10 decembrie 2013, executorul judecătoresc Marcel Mușet, prin încheierea nr.180-222/2013, a primit spre executare documentul executoriu.

Reclamanta a afirmat că, deși, s-a scurs o perioadă de șapte ani, creanța nu a recuperat-o, ceea ce a determinat adresarea în instanță de judecată cu cererea dată de chemare în judecată. Or, este de datoria statului de a crea absolut toate pârgھیile necesare pentru executarea hotărârilor judecătorești într-un termen rezonabil. În opinia sa, nu doar statul este vinovat de faptul că nu sunt create pârgھیi suficiente pentru a fi asigurată executarea unei hotărâri judecătorești într-un termen eficient, fiind vinovată de neexecutare și Lilia Brașovschi, care în mod vizibil se eschivează de la plata datoriei. În decurs de șapte ani au fost transferate la contul său sume ne semnificative de mijloace financiare în comparație cu datoria înregistrată. Lilia Brașovschi, fiind citată de nenumărate ori, a refuzat de a se prezenta la biroul executorului judecătoresc Marcel Mușet, fiind expediate în adresa executorului judecătoresc notificări prin care a informat că nu se eschivează de la onorarea obligațiilor asumate, însă din lipsa veniturilor nu-și poate onora obligația. Totodată, a menționat că, în notificările prezentate executorului judecătoresc, Lilia Brașovschi nu a indicat informații referitor la domiciliul sau reședința sa, a arătat date eronate privind veniturile deținute. Or, la dosarul de executare este identificată informația prezentată de BC „Victoriabank” SA care atestă transferurile internaționale efectuate pe numele Liliei Brașovschi. Conform Codului Fiscal, transferurile sunt înregistrate cu titlu de venituri. Respectiv Lilia Brașovschi ar fi putut executa hotărârea, însă a evitat această obligație cu desăvârșire. De către Judecătoria Sîngerei, în data de 05 decembrie 2016, Lilia Brașovschi a fost recunoscută vinovată de săvârșirea contravenției prevăzute de art.318 Cod contravențional, fiindu-i aplicată sancțiune contravențională sub formă de amendă. Iar prin sentința din 01 februarie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei, Lilia Brașovschi a fost recunoscută culpabilă în comiterea infracțiunii prevăzute de art.320 alin. (1) Cod penal, aplicându-i pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 120 de ore. În cadrul procesului penal, în ședința de judecată, Lilia Brașovschi și-a recunoscut vina în totalitate, adică a recunoscut faptul că, în mod conștient, nu a executat hotărârea judecătorească.

Reclamanta a opinat că, acțiunile executorului judecătoresc Marcel Mușet sunt insuficiente, or, în cadrul procedurii de executare nu s-a identificat niciun proces-verbal de conciliere, din simplu motiv că o conciliere a părților nu a avut loc, ceea ce este contrar dispozițiilor art.62 Cod de executare. Deși, Lilia Brașovschi a fost citată de nenumărate ori pentru a se prezenta la biroul executorului judecătoresc, ultima doar a expediat unele explicații sau notificări în adresa executorului judecătoresc. Însă, în mod inexplicabil, executorul judecătoresc a admis simplele explicații și notificări, fără a fi probate. Astfel, în opinia reclamantei, se identifică o inacțiune din partea executorului judecătoresc Marcel Mușet, or, ultimul ar fi putut solicita instanței de judecată prin intermediul art.73 Cod de executare, aducerea forțată a debitorului, împrejurare care ar fi putut crea șansa de executare a hotărârii judecătorești într-un termen mai restrâns.

În dosarul de executare intentat la data de 10 decembrie 2013, prin încheierea nr.180-222/2013, nu s-a regăsit niciun proces-verbal de ieșire la fața locului, la domiciliul Liliei Brașovschi, pentru a stabili care sunt bunurile ce pot fi sechestrate

și ulterior vândute prin intermediul licitației, acțiune, care are drept scop stingerea datoriei.

Prin hotărârea din 16 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Maria Arnaut și s-a constatat faptul încălcării dreptului Mariei Arnaut la executarea în termen rezonabil a hotărârii din 04 noiembrie 2013 a Judecătoriei Sîngerei pentru perioada 10 decembrie 2013-03 decembrie 2020; s-a încasat de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova în beneficiul Mariei Arnaut prejudiciul moral în mărime de 10000 de lei și suma de 2500 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică; în rest, cerințele au fost respinse ca fiind nefondate.

Prin decizia din 28 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, corectată prin încheierea din 30 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și s-a casat integral hotărârea din 16 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru; s-a pronunțat o nouă hotărâre prin care s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Maria Arnaut împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenienți accesorii executorul judecătoresc Marcel Mușet, Lilia Brașovschi cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului moral cauzat și încasarea cheltuielilor de judecată.

În consolidarea soluției, instanța de apel a conchis că, prima instanță la examinarea cauzei a aplicat eronat normele de drept material și nu a dat o apreciere corespunzătoare actelor administrate în cadrul judecării cauzei.

Or, din materialele procedurii de executare, anexate la dosar, se constată că autoritatea responsabilă de executarea hotărârii judecătorești și anume executorul judecătoresc Mușet Marcel a întreprins toate măsurile necesare în vederea executării documentului executoriu.

Conform art. 70 alin. (1) Cod de executare, documentul executoriu va fi executat în termenul indicat în el sau, în cazul în care nu este indicat, într-un termen rezonabil. Criteriile de determinare a termenului rezonabil sânt: complexitatea procedurii de executare, comportamentul participanților la procedura de executare, interesul creditorului și conduita executorului judecătoresc.

La aprecierea termenului rezonabil de executare a hotărârii judecătorești urmează a fi luate în considerare anumite criterii de apreciere: complexitatea cauzei; se apreciază de asemenea după caz și individual; comportamentul părților, care include aprecierea comportamentului reclamantului și a autorităților.

Se va aprecia *bona/mala fides* a tuturor părților implicate în proces, inclusiv existența unor întârzieri inexplicabile, amânări neîntemeiate, etc., miza (interesul) pentru reclamant relevă importanța sau scopul pentru persoana care pretinde violarea dreptului său la un termen nerezonabil.

Conform art. 4 alin. (3) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, instanța de judecată care examinează în fond cauza, organul de urmărire penală, autoritatea implicată în proces sau, după caz, executorul judecătoresc ori autoritatea responsabilă de executarea hotărârii judecătorești prezintă Ministerului Justiției un raport motivat privind modul de respectare a

termenului rezonabil și, după caz, dosarul sau o copie de pe dosar.

Instanța de apel a notat că, atunci când se constată o neexecutare continuă (atunci când hotărârea rămâne neexecutată la momentul examinării), termenul rezonabil se va aprecia doar de la data nașterii obligației de executare și până la ziua adoptării hotărârii cu privire la o eventuală constatare a violării/neviolării dreptului declarat de Articolul 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Astfel, legislația internă nu oferă o descifrare a noțiunii de „termen rezonabil”, însă prin obligarea respectării unui astfel de termen pentru executarea actului justiției, atât normele naționale cât și cele internaționale invocă administrarea justiției fără întâzieri neconforme de natură a-i compromite eficacitatea și responsabilitatea. Neexecutarea nemotivată a actelor judecătorești, dispozițiilor, cererilor, delegațiilor, citațiilor, altor adresări legale, precum și lipsa de considerație față de judecată, atrag răspunderea prevăzută în prezentul cod și în alte legi. 98. Din actele cauzei se reține că, în cadrul procedurii de executare au fost întreprinse multiple tentative de către executorul judecătoresc în vederea executării documentelor executorii, a căror termene de executare se pretinde a fi încălcat, dar care nu poate fi imputată executorului judecătoresc, dar nici nu angajează răspunderea statului în prezenta speță.

Prin urmare, instanța de apel a accentuat că, conduita autorității responsabile de executarea hotărârii judecătorești (a executorilor judecătorești) este una conformă cu legislația în vigoare și nu relevă indicii privind lipsa de diligență, or, aceasta rezultă din toate acțiunile efectuate de către executorul judecătoresc.

Subsidiar, instanța de apel a mai menționat că, în acțiunile executorului judecătoresc nu s-a constatat tergiversarea executării hotărârilor judecătorești și, respectiv, nu s-a constatat existența încălcărilor de procedură, care ar fi imputabile autorității investite cu executarea hotărârii judecătorești, or, respectând normele legale, executorul judecătoresc a primit spre executare documentul executoriu la data depunerii acestuia de către creditor și a întreprins acțiunile necesare executării.

Prin urmare, reieșind din datele cuprinse în conținutul raportului motivat, conduita executorului judecătoresc Mușet Marcel este în conformitate cu legislația în vigoare și nu relevă indicii privind lipsa de diligență sau tergiversarea executării documentelor executorii, din culpa executorului.

Conform jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, responsabilitatea statului pentru executarea unei hotărâri pronunțate împotriva unui privat nu se extinde mai departe decât până la implicarea organelor de stat în procedurile de executare (cauza Shestakov versus Russia).

În acest sens, instanța de apel a reținut că, în speță, purtătorul obligației de a restitui datoria creditorului Arnaut Maria este debitorul Brașovschi Lilia, iar sarcina executorului judecătoresc în vederea executării documentelor executorii au fost asigurate în limitele competenței și disponibilității acestuia.

În finalitatea celor invocate *supra*, instanța de apel a conchis asupra netemeinicii acțiunii înaintate de către Arnaut Maria împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii executorul judecătoresc Mușet Marcel, Brașovschi Lilia cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului moral cauzat și încasarea cheltuielilor de judecată.

Subsecvent, instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiată solicitarea reclamantei Arnaut Maria cu privire la repararea prejudiciului moral, or, această pretenție este una ce rezultă din încălcarea termenului rezonabil de executare a hotărârii judecătorești, încălcare ce urma a fi imputată Statului, reprezentat de Ministerul Justiției, fapt care nu s-a constatat în speță.

Consecutiv, derivând de la această concluzie, instanța de apel a respins și cerința privind compensarea cheltuielilor de judecată, în temeiul prevederilor art. 94 și 96 Cod de procedură civilă.

La 13 ianuarie 2022, prin intermediul poștei (Vol.II, f.d.46), Maria Arnaut, reprezentată de avocatul Alexandrina Ciobanu, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 28 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului s-a invocat că, normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat. Speța în cauză este guvernată de prevederile Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, în coroborare cu prevederile Codului de Executare al Republicii Moldova.

Citând prevederile art. 2, art. 3 alin.(3) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, recurenta a opinat că, instanța de apel a oferit o interpretare eronată a acestor prevederi, ceea ce a făcut ca legea în cauză să nu fie aplicată.

Raportând la caz prevederile art. 16, art.255 Cod de procedură civilă, art. 70 alin (1) Cod de executare, recurenta a susținut că, instanța de apel urma să remarce că constatarea existenței sau lipsa încălcării dreptului recurente prin prisma a două evenimente: -prin prisma acțiunilor întreprinse de organele de executare ale statului în vederea executării hotărârii judecătorești și, *in secundo*, prin prisma pârghiilor puse la dispoziția justițiabilului de către stat pentru a-și exercita dreptul său recunoscut la executarea hotărârii judecătorești. Acest lucru nu a fost realizat de către instanța de apel, întrucât aceasta a privit și a analizat cererea de chemare în judecată superficial, a oferit o încadrare juridică greșită, chiar și o motivare superficială. Neaplicarea la caz a Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 și a prevederilor din Codul de Executare, este din cauza constatării greșite a circumstanțelor în coraport cu normele în vigoare.

Din raportul prezent la materialele cauzei, cât și din referința la cererea de chemare în judecată a Ministerului Justiției, a identificat faptul că, din 24 iunie 2020 până la prezentarea referinței pârâtului, a notei informative și a referinței executorului judecătoresc Marcel Mușet, nu s-a realizat nicio acțiune de executare a hotărârii judecătorești, fapt care demonstrează insuficiența acțiunilor executorului judecătoresc. Or, statul nu a asigurat o arie mai largă de acțiuni care ar putea fi realizate de către executorul judecătoresc întru executarea hotărârii. La materialele cauzei nu se identifică nicio dovadă a faptului că executorul judecătoresc a realizat demersuri în sensul art. 73 Cod de executare, pentru a aduce forțat debitorul în fața executorului judecătoresc. De asemenea, în dosarul de executare intentat la 10 decembrie 2013, prin încheierea nr. 180-222/2013, nu s-a regăsit niciun proces-verbal de ieșire la fața locului, adică la domiciliul Liliei Brașovschi, pentru a stabili care sunt bunurile acesteia ce pot fi sechestrate și ulterior prin intermediul licitației a fi vândute. Acțiune ce are drept scop stingerea datoriei. La fel, nu a identificat

niciun proces-verbal cu privire la urmărirea bunurilor aflate în posesie, or, executorul judecătoresc nu a întreprins anumite acțiuni pentru a fi identificate aceste bunuri. Dreptul de a urmări bunurile mobile și imobile ale debitorului este prevăzut în art. 95 Cod de executare. Deși, a fost identificată baza juridică necesară spre a admite cererea de chemare în judecată, totuși, instanța de apel a omis aceste prevederi, întrucât instanța a considerat că executorul judecătoresc a întreprins toate măsurile oferite de lege.

Recurenta a declarat că, în mod abstract, chiar dacă se admite motivarea instanței de apel ca fiind una logică, totuși, este alogică motivarea precum că statul nu poartă răspundere în aceste situații. Într-adevăr, statul nu poartă răspundere pentru datoriile cetățenilor săi, însă statul poartă răspunderea pentru pârghiile oferite persoanelor pentru recuperarea acestora. De fapt, instanța de apel a oferit apreciere doar solicitării de constatare a faptului că prin neexecutarea hotărârii judecătorești a fost încălcat dreptul la executarea în termen rezonabil, în rezultatul căreia a respins cererea integral. În urma neaplicării normelor citate, instanța de apel nu a aplicat speței nici prevederile invocate pentru repararea prejudiciului moral.

Prin neexecutarea hotărârii judecătorești într-un termen rezonabil se creează în primul rând suferințe de morale, pagube materiale, ceea ce a și determinat adresarea cu prezenta cerere împotriva Republicii Moldova.

CtEDO a specificat că, atunci când se prezumă că a fost încălcat un drept, această acțiune cauzează inevitabil suferințe psihice: „Se pare că CtEDO prezumă că violarea CEDO cauzează inevitabil anumite suferințe psihice (Guja c. Moldovei, 2008, §101), iar părțile pot convinge CtEDO să acorde alte compensații.

Deși, legislația națională specifică faptul că mărimea compensației morale este stabilită de către instanța de judecată, totuși această atribuție este ghidată de anumite criterii, care nu pot fi omise în prezenta cerere. În primul rând, la stabilirea compensației prejudiciului moral instanța de judecată trebuie să țină cont de principiul raționalitate și echitate. Adică mărimea cuantumului prejudiciului moral să corespundă rațional cu suferințele cauzate reclamantei.

Instanța de apel urma să aplice la speță art. 41 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, ce garantează dreptul la o satisfacție echitabilă atunci, când îi este violat un drept al său, garantat de Convenție și de Protocoalele adiționale la Convenție, iar Moldova, ca parte contractantă, este obligată să înlăture toate consecințele acestor violări ale drepturilor garantate.

Cu referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, a menționat că dreptul la judecare într-un termen rezonabil, prevăzut în art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului acoperă perioada până la data executării efective a deciziei judiciare (cauza Martins Morreira c. Portugaliei). În cauza Istrate c. Moldovei, Curtea a reamintit că executarea unei hotărâri judecătorești pronunțată de orice instanță trebuie privită ca o parte integrantă a procesului în sensul art.6 (cauza Hornsby c. Greciei).

Recurenta a indicat că, la examinarea acestei categorii de cauze, instanța trebuia să țină cont de faptul că repararea prejudiciului are loc indiferent de vinovăția organului responsabil de executarea hotărârilor judecătorești, or, statul garantează executarea cu diligență și în termen a executării actelor judecătorești, iar creditorul este considerat prejudiciat prin încălcarea dreptului la executare în termen rezonabil,

în cazul când nu are loc o executare propriu-zisă sau aceasta este tardivă. În ceea ce vizează cuantumul prejudiciului moral, s-a referit la jurisprudența Curții Europene. Curtea acordă, în medie, pentru neexecutare sau executare tardivă a hotărârilor judecătorești, câte 600 de euro pentru primul an de neexecutare plus câte 300 euro pentru fiecare 6 luni ulterioare (cauza Mazepa c. Moldovei). Pentru 7 ani de neexecutare a hotărârii judecătorești, statul urmează să-i achite suma de 4200 de euro cu titlu de prejudiciu moral.

Odată cu neaplicarea atât a prevederilor naționale, cât și internaționale, dar și a practicii judiciare, instanța de judecată în decizia contestată nu a aplicat nici prevederile art. 82, art. 90 lit. i) și 96 alin. (1) - (1¹) Cod de procedură civilă.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, recurenta a pretins aprecierea arbitrară a probelor și contrar prevederilor art. 130 Cod de procedură civilă. Or, relevanța probelor este legătura causală între conținutul probei și faptele care formează obiectul probației. Regula relevanței probelor include două aspecte de bază: cercetarea tuturor probelor necesare examinării și soluționării pricinii civile; excluderea probelor care nu au legătură cu pricina civilă.

Astfel a criticat motivarea instanței de apel precum că acțiunile executorului judecătoresc Marcel Mușet au fost suficiente, or, după cum a fost relatat anterior, la materialele cauzei lipsesc un șir de probe care ar demonstra că, de fapt, executorul judecătoresc a întreprins toate măsurile necesare oferite de lege pentru executarea hotărârii judecătorești în termen rezonabil. Instanța de apel urma să verifice probele prezentate de ambele părți prin tranșarea fiecărui criteriu stabilit de art. 130 Cod de procedură civilă, urma să ofere o cercetare multiaspectuală, o apreciere a probelor prin prisma relevanței, veridicității și admisibilității, trebuia să țină cont de principiul cercetării nepărtinitoare a probelor. Instanța de apel urma să aprecieze toate circumstanțele și probele în mod comun, în ansamblu.

Copia recursului declarat a fost expediată în adresa intimaților conform scrisorii de însoțire datate cu 26 ianuarie 2022 (Vol.II, f.d.50) și a fost recepționată de către executorul judecătoresc Marcel Mușet și Ministerul Justiției al Republicii Moldova la 28 ianuarie 2022, conform avizelor de recepție (Vol.II, f.d.52-53). Din adresa Liliei Brașovschi a fost restituită corespondența cu mențiunea „nereclamat” (Vol.II, f.d.54-55).

Referințe la cererea de recurs, în temeiul art. 439 alin.(2) Cod de procedură civilă, până la data judecării cauzei în ordine de recurs, nu au parvenit.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 28 septembrie 2021, iar cererea de recurs a fost depusă la 13 ianuarie 2022, prin intermediul poștei (Vol.II, f.d.46).

Materialele cauzei atestă expedierea copieii deciziei integrale a instanței de apel către participanții la proces la data de 01 decembrie 2021, prin intermediul poștei electronice (Vol.II, f.d.31). Astfel, recursul este declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Maria Arnaut, reprezentată de avocatul Alexandrina Ciobanu, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Maria Arnaut, reprezentată de avocatul Alexandrina Ciobanu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul părții recurente cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe

dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Maria Arnaut, reprezentată de avocatul Alexandrina Ciobanu.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Maria Arnaut, reprezentată de avocatul Alexandrina Ciobanu, împotriva deciziei din 28 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, corectată prin încheierea din 30 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Maria Ghervas

Galina Stratulat